

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

let. Vi har saaledes hørt, at Københavns Kommune har stillet 60 Ingeniører til Raadighed; men Beboeren af Eenfamiliehuset, der forsættigt gaar imod de givne Forskrifter, skal dog heller ikke være helt sikker paa, at hans Forehavende ikke paa den ene eller anden Maade kommer for Dagens Lys.

Naa — det var et lille Sidespring, og jeg vender tilbage til Brændselsituationen, som den ligger i Dag. Desværre ser det jo ikke ud til, at Forholdene lysner. Vor Sejlsads er stadig uhyre farlig. Danske Sømænd sætter stadig Livet til under deres samfundsnyttige Gerning for vort Land. Tonage gaar tabt. De Kulskibe, der kommer til danske Havne, kan ikke sejle ballastede ud paa Grund af Isen. De som Følge af Frostperioden forsinkede Tilførsler til Danmark kan ikke indgaa at skabe et meget betydeligt „Hul“ i Tilførslerne. Hertil kommer, at Sejliden paa England ganske bortset fra Issituationen, som jeg nævnte før, bliver af længere og længere Varighed, og at Skibene som Følge af Forholdene undertiden maa ligge meget lang Tid i de engelske Havne, naar de endelig naar ind til dem.

Under disse Omstændigheder har Regeringen anmodet Fragtnævnet om at sætte alt ind paa, at ethvert dansk Skib paa over 800 t, der paa nogen Maade kan drages over i Kulfarterne, bliver forbeholdt disse. Noget saadant er ogsaa sket, og i Dag har Fragtnævnet truffet Bestemmelse om, at praktisk talt alle de Skibe — nemlig 116 —, der i Øjeblikket er Mulighed for at inddrage i Kulsejladsen, indgaar i denne. Jeg ser herved bort fra Skibe af mere speciel Art, saasom særligt indrettede Frugtskibe, Ruteskibe o. lign samt Skibe, der sejler i anden nødvendig Fragt, hvorunder f. Eks. Kornfragterne ingenlunde maa glemmes. Ligeledes vil der kunne være nogle Skibe, der endnu ikke har kunnet frigives for allerede overtagne Fragtforpligtelser. Saa snart saadan Frigivelse kan ske, vil de imidlertid omgaaende blive inddraget i den nødvendige Sejlsads paa Danmark.

Naturligvis søger man ogsaa ligesom hidtil paa anden Maade at sikre sig bedst muligt for at imødegaa Vanskelighederne. Foreløbig er, som bekendt, saaledes en Del af Beredskabslagrene stillet til Raadighed, og man har undersøgt Mulighederne for en Omlægning af Kultransporten, ligesom den Situation kan opstaa, at det vil blive nødvendigt at gøre Indgreb i andre Lagre, saaledes at man gaar over til en egentlig

Brændselsrationering, der jo imidlertid er et meget omfattende Apparat.

Hidtil har Vanskelighederne heldigvis væsentlig vist sig i København, og man kunde maaske derfor rejse det Spørgsmaal, om der ikke vilde være Mulighed for at drage en Del af de Lagre, der ligger i Byerne rundt omkring paa Sjælland, ind til Hovedstaden. Udviklingen kan gøre noget saadant nødvendigt, men jeg gaar ud fra, at der vil være Enighed om, at der først skrides til en saadan Foranstaltning, naar dette er absolut paakrævet.

Jeg har nu forsøgt i store Træk at opridse Aarsagerne til de nuværende Brændselsvanskeligheder, der, som jeg lige nævnte, i Øjeblikket væsentlig er et københavnsk Fænomen, hvad ogsaa den ærede Forespørger var inde paa. Men ogsaa Situationen paa Bornholm kan give Anledning til Bekymring. Og jeg har samtidig forsøgt i store Træk at give en Redegørelse for Brændselsituationen. Det er muligt, at en og anden Ræsonnør vil komme til det Resultat, at den Institution paa det Tidspunkt kunde have handlet anderledes, at den næringsdrivende burde have været mere forsynlig, at der burde være grebet ind en Dag eller en Uge, før det skete. Det er muligt, siger jeg, at den, der sidder med den Viden, vi har i Dag, kan tilfredsstille sig selv med saadanne Betragtninger, men jeg tror, at den, der ser uheldet paa Forholdene, vil erkende, at der fra Statens og Statens Myndigheders Side er gjort, hvad der til enhver Tid i den givne Situation har kunnet gøres, for at sikre vort Land de bedst mulige Forhold paa Brændselsomraadet. At Forholdene har været stærkere end Menneskemagt, maa vi alle erkende.

Men naar det er sagt, vil jeg gerne understrege, at Arbejdet i Dag maa gaa ud paa med alle til Raadighed staaende Midler at sikre, at Landets Befolkning paa bedst mulig Maade med Hensyn til Brændsel kan komme igennem denne Vinter.

Naturligvis maa alle drage Lære af de uhyre vanskelige Forhold, vi har oplevet paa Brændselsomraadet, ligesom ogsaa Spørgsmaalet om Brændselspriserne maa tages nøje i Agt. Noget saadant er ogsaa sket fra Regeringens Side. Havde det været muligt, vilde der for længst være fastsat Maksimalpriser for Kul og Koks. Cifpriserne for disse Varer er imidlertid saa forskellige, efter som Varerne kommer fra det ene eller det andet Land, at en Maksimalpristfastsættelse ikke har været mulig.

Man har dernæst overvejet — og gør det for øvrigt endnu —, om det vilde